

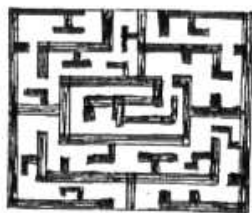
Capitolo VI

Ὁ τε Θησεὺς καὶ οἱ ἑταῖροι
ἀφικνοῦνται εἰς τὴν
Κρήτην.
ἡ Κρήτη (τῆς Κρήτης)

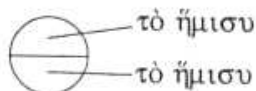


ὁ βασιλεὺς

ἡ νῆσος (τῆς νήσου)



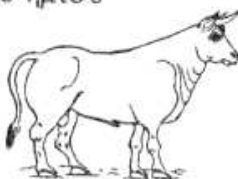
ὁ λαβύρινθος (τοῦ λαβυρίνθου)



τὸ ἥμισυ

τὸ ἥμισυ

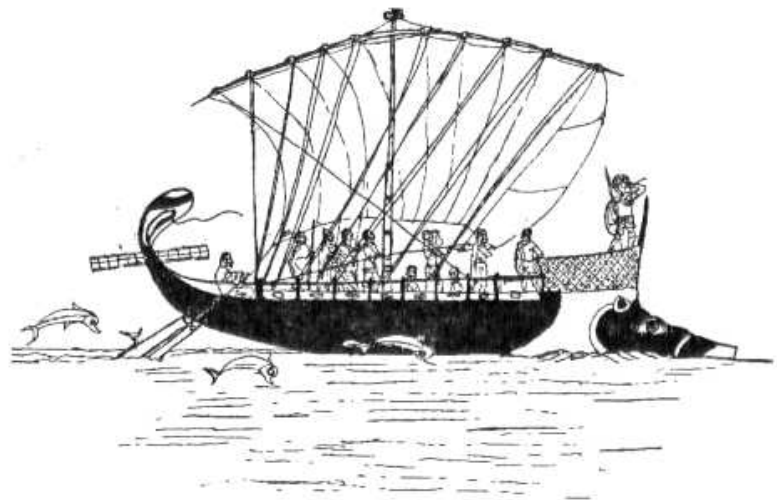
ὁ ταῦρος
(τοῦ ταύρου)



ἡ παρθένος (τῆς παρθένου)
= ἡ κόρη



ὁ Μινώταυρος
ἐσθίει
ἀνθρώπους



Ο ΜΥΘΟΣ (α)



«Ὁ Μίνως οἰκεῖ ἐν τῇ Κρήτῃ βασιλεὺς
δέ ἐστι τῆς νήσου. Καὶ ἐν τῇ τοῦ Μίνως
οἰκία ἐστὶν ὁ λαβύρινθος· ἐκεῖ δ' οἰκεῖ ὁ
Μινώταυρος, θήριόν τι δεινόν, τὸ μὲν
ἥμισυ ἄνθρωπος, τὸ δ' ἥμισυ ταῦρος. Ὁ 5
δὲ Μινώταυρος ἐσθίει ἀνθρώπους. Ὁ οὖν
Μίνως ἀναγκάζει τοὺς Ἀθηναίους ἐπτά
τε νεανίᾳς πέμπειν καὶ ἐπτά παρθένους
κατ' ἔτος πρὸς τὴν Κρήτην καὶ παρέχει
αὐτοὺς τῷ Μινωταύρῳ ἐσθίειν. 10

ὁ ἑταῖρος, τοῦ ἑταίρου el company

ἀναγκάζω

oblig, orden

πέμπω

enviï

κατ' ἔτος

cada any

ἐπτά

set

τι una, una certa

Capítol VI

Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις βασιλεύει ὁ Αἰγεύς· ἔστι δὲ αὐτῷ παῖς τις ὀνόματι Θησεύς. Ὁ δὲ ἐπεὶ πρῶτον ἡβᾷ, τοὺς ἑταίρους οἰκτῖρει καὶ βούλεται βοηθεῖν
 15 αὐτοῖς. Προσχωρεῖ οὖν τῷ πατρὶ καί, “πάππα φίλε,” φησὶν, “τοὺς ἑταίρους οἰκτῖρω καὶ βούλομαι σῶζειν. Πέμπε με οὖν μετὰ τῶν ἑταίρων πρὸς τὴν Κρήτην.” Ὁ δ’ Αἰγεύς μάλιστα φοβεῖται ἀλλ’ ὅμως
 20 πείθεται αὐτῷ.

Ὁ οὖν Θησεύς εἰς τὴν ναῦν εἰσβαίνει μετὰ τῶν ἑταίρων καὶ πλεῖ πρὸς τὴν Κρήτην. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν νῆσον ἀφικνοῦνται, ὃ τε βασιλεὺς καὶ ἡ
 25 βασίλεια καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῶν, ὀνόματι Ἀριάδνη, δέχονται αὐτοὺς καὶ ἄγουσι



βασιλεύω < βασιλεύς
 ἔστιν αὐτῷ παῖς = ἔχει
 παῖδα



ὁ Θησεύς τοὺς ἑταίρους οἰκτῖρει
 βούλεται = ἐθέλει, ἐπιθυμεῖ
 πάππα = ὦ πάτερ
 βούλομαι = ἐθέλω, ἐπιθυμῶ



ὁ Αἰγεύς
 μάλιστα
 φοβεῖται
 (φοβεῖται =
 φόβον ἔχει)

ἡ ναῦς (τὴν
 ναῦν, τῆς
 νεώς, τῇ νηϊ)



ἀφικνοῦνται = ἤκουσιν

ὁ βασιλεὺς (m.)
 ἡ βασίλεια (f.)

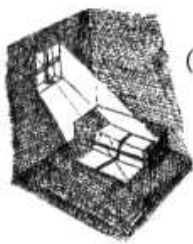


ἡ βασίλεια
 (τῆς βασιλείας)

ἡ βασίλεια δέχεται
 τὸν Θησεῖα

ἐπεὶ πρῶτον	tot d'una que	πείθομαι (+dat.)	obeesc
ἡβᾶω	som adult	πλέω	naveg
βοηθῶ (+dat.)	ajud	δέχομαι	rep, acollesc
σῶζω	salv		

Capitolo VI



τὸ δεσμοτήριον
(τοῦ δεσμοτηρίου)
τὴν πόλιν
= τὸ ἄστυ

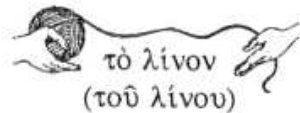
ἡ Ἀριάδνη ἐρᾷ
τοῦ Θησέως
(ἐρῶ < ἐράω
+ gen. = μάλα
φιλῶ + acc.)



ἡ νύξ



τὸ ξίφος



τὸ λίνον
(τοῦ λίνου)

μὴ φοβοῦ = μὴ φόβον ἔχε

ἐκ-φεύγω

ἀπ-έρχεται : ἀποχωρεῖ καὶ
ἀποβαίνει
δέχεται : λαμβάνει

ἡ ἡμέρα (τῆς ἡμέρας) ↔ ἡ νύξ

πρὸς τὴν Κνωσσόν (οὕτω γὰρ τὴν τοῦ
Μίνωος πόλιν ὀνομάζουσιν) καὶ
φυλάττουσιν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ.

Ἡ δ' Ἀριάδνη, ἐπεὶ πρῶτον ὄρᾳ τὸν 30
Θησέα, ἐρᾷ αὐτοῦ καὶ βούλεται σῶζειν.
Ἐπεὶ οὖν νύξ γίγνεται, σπεύδει πρὸς τὸ
δεσμοτήριον καὶ τὸν Θησέα καλεῖ καί,
“σίγα, ὦ Θησεῦ,” φησὶν· “ἐγώ, Ἀριάδνη,
πάρειμι. Ἐρῶ σου καὶ βούλομαι σῶζειν. 35
Ἴδού, παρέχω γάρ σοι τοῦτο τὸ ξίφος καὶ
τοῦτο τὸ λίνον. Μὴ οὖν φοβοῦ ἀλλὰ
ἀνδρείως εἰσβαίνει εἰς τὸν λαβύρινθον καὶ
ἀπόκτεινε τὸν Μινώταυρον. Ἐπειτα δὲ
ἔκφυγε μετὰ τῶν ἐταίρων καὶ σπεῦδε 40
πρὸς τὴν ναῦν. Ἐγὼ γὰρ ἐν νῷ ἔχω πρὸς
τῇ νηϊ μένειν· βούλομαι γὰρ ἀπὸ τῆς
Κρήτης ἀποφεύγειν καὶ μετὰ σοῦ πρὸς
τὰς Ἀθήνας πλεῖν.” Οὕτω λέγει καὶ
ταχέως ἀπέρχεται πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ δὲ 45
Θησεὺς μάλα μὲν θαυμάζει, δέχεται δὲ
τὸ ξίφος καὶ μένει τὴν ἡμέραν.»

ὀνομάζω

anomen

ἀποκτείνω

mat

γίγνομαι

esdevenc, som

γίγνεται

esdevé, passa, és

τοῦτο τό aqò, aquest

